

Convencido el Monarca de la sinrazon con que se pretendió imponer dicho tributo, convirtió su ira en clemencia, y no solo concedió perdon general de dicha muerte, sino que estableció que jamás de allí en adelante se pidiera tal impuesto.

SERAPIO MÚGICA.

ODOIA ETA MENDIYA.¹

Odoi pisuari guztiz asarrean,
 mendiyak onela ziyon ekiten:
 »¿Zertan bildutzen nak illuntasunean
 »jakiñik dekala kalte egiten?

»¿Zertan charkeriyaz ezkutatutzen dek
 »eguzki ederren argi biziya?
 »¿ez aldakik ori ik egiten badek
 »galduko nakala gala guziya?

»Ire urak eta ire itzalak nik
 »ez dizkiat ez nai, iñoiz urrean;
 »uakit aguro, uakit ni gandik
 »billau gaitz gillea, ordu charrean.»

—¡Esker gaiztokoa!—odoi paketsuak
 chit modu onean diyo esaten.
 »¿Ez dizkiat iri eguzkiyen suak
 »nere itzalakiñ beti biguntzen?

(1) Kontu batetik moldatua.

»Berdetutzen dizkik nere euditeak
 »landareak eta ire basoak,
 »emanaz danari legun asnaseak
 »eta loreari lurrin gozoak.

»¿Zer aiz i ni gabe ja doakabea!
 »Zer aiz, galtzen badek nere laguntza?
 »Tontor bat ezeren bearrik gabea;
 »mendi leortua, arkaitz uts utsa.

»Nik egiten diat onkeria dana;
 »nere mesedean bizi aiz noski;
 »¿Zor oiek guziak badauzkak ni gana
 «zertan pagatzen nak orlako gaizki?»

.

Kontu onen gisa da
 askotan gertatzen,
 ondo egiña esker
 charrakiñ pagatzen.

V. IRAOLA.

